

Hürer Ebeoğlu

**OLMAYACAK
ŞEYLERİN
ROMANI**

roman

BİLGİ YAYINEVİ

“Birlikte, bir vapurun içinden bir dudağı yerde bir dudağı gökte devlerin çıkabileceğine, büyülü değneklerin el ele bekleyen kızlarla oğlanların olmadık düşlerini gerçekleştireceğine inandılar; bir an da olsa. Olmayacak şeylere inanmak, olabileceklere inanmak için gerekli gücün başlangıcı olamaz mı?”

Sevgi Soysal / *Yürümek*

*“Yeryüzünün öyküleri sonsuzdur. Biri anlatmayı bitirdiğinde,
bir başka yerde, bir başkası anlatmaya başlar.”*

Tezer Özlü / *Yaşamın Ucuna Yolculuk*

Herkesin sebepsiz yere nefret ettiği maskeli adamın köle satın aldığı bölümüdür

Binanın en üst katına çıktı henüz tanımadığınız ama yakında yüzünün insanlarda sebepsiz yere nefret uyandırdığını öğreneceğiniz ve muhtemelen hiçbir zaman empati kuramayacağınız adam. Bir kadın ona eşlik ediyordu. Kadın çok temizdi. Şıktı. Cildi gergin ve parlak... Sımsıkı bağladığı topuzu yüzünden gözleri çekikleşmişti. Firmanın “yüzü” olabilmek için birçok sınavdan geçmiş olmalıydı. “Devam ediyoruz” deyip duruyordu.

“Bu taraftan efendim...”

Gülümsemesi hosteslerinkine benziyor. Yapmacık, duygu katılmamış... Birazdan yere çakılacağız efendim, derken bile sırtırlar.

Aydınlık bir koridora girdiler. Yerler yeni silinmişti. Pırıl pırıl, kaygan bir zemin... Güzel kokuyordu. Kapısız odaların önüne geldiler. İlk odada bir adam vardı. Kırk, kırk beş yaşlarında... Metal bir sandalyede oturuyordu. Odada sandalyeden başka hiçbir şey yoktu. Onları görünce ayağa kalktı. Kadın eliyle oturmasını işaret etti. Adam ürkekti. Hemen denileni yaptı, oturdu. Adamın ürkekliği odanın her yanına sinmişti.

Odaya bakan adam, “Ben özellikle ‘kadın’ istediğimi belirtmiştim” dedi kendisine eşlik eden topuzlu kadına.

Uzun süredir konuşmadığı için sesi başta cızırtılı çıktı, derinden. Yüzünde yüz­süz bir maske vardı. Beyaz, soğuk, tedirgin

edici... Maskenin oyuklarından gözleri görünüyordu; kıllı, yatay, ıslak...

Gözlerini kısarak bakıyordu. Işıktan rahatsız olmuş gibi.

Topuzlu kadın, onun gözlerine değince ürperdi. Garip bir his... Aşağıda, ilk karşılaştıklarında da olmuştu bu. Sonra asansörde adamın aynadaki yansımasıyla göz göze gelmişti. Orada da aynı huzursuzluk binmişti sırtına. Tarif etmesi zor: Sabahın erken saatlerinde sevmediğiniz, uğursuz bir insanla karşılaştığınızda gününüzün kötü geçeceğini kesinkes bilirsiniz ve daha başlamadan ziyan olduğunu düşündüğünüz koca gün sinirlerinizde yapışkan bir gerginlik yaratır, sağa sola sataşıp birilerinin kalbini kırarak bu gerginliği boşaltmaya çalışırsınız. Kalbini kırmak hafif kaçtı belki de. Birine zarar verme, birinin canını acıtma isteği duyarsınız ya, ona benziyor biraz. Ama biraz... Eksik bir tarif bu.

Neden takıyor bu maskeyi? Yüzünde bir yara mı var? Hasta mı?

Hasta insanlar sevilmez. Mızımız olurlar. Hastaneyi anımsatırlar. Ölümü... Hasta ziyaretinin kısa olması gerektiğini hastalar değil ziyaretçiler icat etmiş olmalı. Bencillik olmasa insan türü tutmazdı.

Bu sebepten mi adamdan hoşlanmamıştı? Böyle düşünmemeliydi. Sonuçta müşteriymiş bu adam. Hem zaten gözlerine doğrudan bakmadığı zamanlarda huzursuzluğu azalıyordu. “Kusura bakmayın efendim” dedi. “Formda işaretlenmemiş. Devam edelim. Kadınlar ileride...”

Elindeki kâğıda bir şey yazıyormuş gibi yaptı. Yürüdüler.

Ayakkabısının topuğu çok ses çıkarıyor. Bacakları biçimli. Kalçası yuvarlak... Onu seyredebilmek için biraz yavaş yürüyordu adam.

Kapısız odalarda oturan bezgin suratlı, ölü bakışlı, kimi genç kimi orta yaşlı adamlar ayak sesiyle birlikte ayağa kalkıyorlardı. Bir yerden sonra onlara bakmayı bıraktı. Kadın zaten

hiç bakmıyordu. “Devam ediyoruz” dedi yine. Yirmi kişi geçtiler. Binanın bir kenarı bitmişti. Köşeyi döndüler. Dışı tamamen cam kaplı binalardandı. Işık içinde yüzüyordu.

“Kadınların olduğu koridor burası.”

İlk kadını hemen geçti. Çok yaşlıydı. Elli, elli beş... Genç istiyordu. Herkes genç ister diye düşündü. Kimse elli beş yaşındaki bir kadını “köle” diye almaz. Bu kelimeyi kullandığı için utandı. Bu sabıkalı bir kelimeydi. Kelimeleri yumuşatarak kötü görünen bir şeyi daha iyi göstermek mümkün. “Gönüllü esirler” diyorlardı onlara. Daha iyiydi bu. O, “çalışan” diyecekti ya da yardımcı... Gönüllü yardımcı.

İkinci kadın daha gençti. Sağlıklıydı. Ona bir süre baktı. Kadının ayağa kalkmıştı. Topuzlu kadın kendi etrafında dönmesini istedi. Kadın, kimsenin umurunda olmayan uzak, kederli bir gezegen gibi kendi ekseninde ağır ağır döndü, suskunluğu da onunla beraber döndü bakışlarındaki toprakrengi kırgınlık da...

Kadın dönünce gözü ister istemez onun kıkına takıldı. Neden kıkına bakması gerekiyordu? Amacı sadece ev işlerini yaptırmaktı. Gözleri yorulduğunda bir şeyler yazdırmak belki. Onun dışında kullanmayacaktı. Ne hakkı olursa olsun asla dokunmayacaktı.

Kadını alabilirdi. Ama... Biraz sarkık mıydı yüzü? Çenesinde bir ben vardı, çok büyük ve siyah. Saçlarının dipleri kara, uçları sarımtırak, sevimsiz bir renk... Ne düşündüğünü biliyordu aslında, sadece kendine itiraf etmekte zorluk çekiyordu; düpedüz çirkin bulmuştu onu. Çirkin. Kelimeyi yumuşatmak gerekirse albenisi az diyelim. Kıcı yuvarlak değildi. Erkek gibiydi vücudu. Düz, kemikli... Ona dokunmayacağını biliyordu ama yine de evin içinde tüm gün göreceği, ömür boyu kullanacağı kadını seçerken güzel olmasını istiyordu. Gurur duymuyordu bu düşüncesiyle, tamam, kapatalım bu konuyu.

“Geçelim bunu da” dedi. Devam ettiler.

Topuzlu kadın artık hiç göz teması kurmuyordu adamla. Farkındaydı. Alışkındı buna. Gençliğinde çok takıyordu bu durumu ama artık aşmıştı. Üçüncü ve dördüncü kadınları hızlı geçtiler. Beğenmemişti. Altıncı ve yedinci de yaşlıydı. Umudunu kaybetti.

Genç, güzel, sağlıklı biri neden böyle bir yaşamı seçsin ki? Broşürdeki kadınlar, erkekler oyuncu ajanslarından özenle seçilmiş gibi duruyorlardı zaten. Yalan olduğunu anlamalıyım. Bir huzurevi broşürü hazırlamamı isteseler tekerlekli sandalyesinde iki büklüm oturan, orasına burasına tüpler takılmış, iskelede dönmüş doksan yaşında bir adam mı koyarım baş sayfaya? Hayır. Neşeyle pinpon oynayan ya da ömrünün son aylarında, her nasılsa içindeki sanatçıyı keşfedip ağaçtan heykeller yapmaya başlamış iyi görünümlü ihtiyarlar lazım bana. Hepsinin sırtı dimdik, dişleri sapasağlam. Tabut reklamında bile ölüyü canlı ve güzel insanlar oynamalı. Bakın ölümüz ne kadar mutlu, daha önce ölmediğine bin pişman.

Neden buraya geldim ki? Aydan aya maaşını verip akşamları evine yollayacağım bir kadın tutabilirim ama şehirden uzak yaşamam sorun...

Bahane bulma kendine. Kadının altına bir araba çekersin, olur biter.

Son bir aydır, bu fikir aklına kamp kurmaya başladığından beri saati saatine uymuyordu. Önce tam benlik diye düşünüyor, mutlu oluyordu. Sonra pişmanlık yaşıyor, nasıl bu kadar yüzey-sel ve gaddar olabilirim diye kendine kızıyordu.

Bir insan satın almak! Sen kendini ne zannediyorsun?

Evet, o insan kendi rızasıyla başkasının emri altına giriyor olabilir, evet, ömür boyu beslenme, barınma ve sağlık masraflarından kurtuluyor olabilir, evet...

Evet. Hiç de fena değil aslında.